

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษและระดับความสามารถในการแต่งความอังกฤษ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษและความสามารถในการแต่งความอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนรัฐบาล ปีการศึกษา 2517 โดยมีสมมติฐานในการวิจัยว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ และความสามารถในการแต่งความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ควรจะสัมพันธ์กัน

ตัวอย่างประชากร

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งชายและหญิง จำนวน 270 คน จากโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน นักเรียนเหล่านี้กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายของปีการศึกษา 2517

วิธีดำเนินงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 2 ชุด คือแบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Objective Multiple Choices) จำนวน 80 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถในการแต่งความอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยข้อสอบปรนัยชนิดเติมคำ (Completion) และข้อสอบอัตนัย (Subjective) รวมทั้งสิ้น 4 ข้อ แบบทดสอบฉบับที่ 1 ได้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ 0.93 จากการคำนวณโดยใช้สูตรของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน ที่ 21 (Kuder Richardson 21) ส่วนแบบทดสอบชุดที่ 2 ได้ค่าความเชื่อถือได้เป็น 0.85 จากการคำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) หลังจากการทดสอบซ้ำกับนักเรียนจำนวน 40 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อสอบทั้ง 2 ฉบับดังกล่าวไปทดสอบนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร เพื่อนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษและคะแนนความสามารถในการแต่งความอังกฤษ หาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ และค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการแต่งความอังกฤษ แล้วจึงเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งสองชุด ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างความสามารถเฉลี่ยจากสูตร

$$z = \frac{(\bar{X}_1 - \bar{X}_2) - (\mu_1 - \mu_2)}{\sigma(\bar{X}_1 - \bar{X}_2)}$$

และคำนวณร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ตอบข้อสอบโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษแต่ละข้อได้ ถูกต้องและไม่ถูกต้อง

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ และความสามารถในการแต่งความอังกฤษเท่ากับ 0.83 ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แสดงว่าความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษและความสามารถในการแต่งความอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สัมพันธ์กันในระดับสูง
2. คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษเท่ากับ 49.33 จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเท่ากับ 15.04 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษอยู่ในระดับสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มเล็กน้อย ทั้งนี้ปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในบทที่ 3 ข้อ 8.2
3. คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการแต่งความอังกฤษเท่ากับ 41.83 จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเท่ากับ 5.71 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการแต่งความอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในบทที่ 3 ข้อ 8.3
4. ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

ทางด้านความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ได้ค่า z เท่า 1.09 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แสดงว่านักเรียนชายมีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษไม่ต่างกับนักเรียนหญิง

5. ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงทางด้านความสามารถในการแต่งความอังกฤษ ได้ค่า z เท่ากับ 0.83 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แสดงว่านักเรียนชายมีความสามารถในการแต่งความอังกฤษไม่ต่างกับนักเรียนหญิง

6. โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอบถูกต้องกว่าร้อยละ 50 ได้แก่

6.1 articles and no articles

6.2 patterns of verb forms in conditional sentences

6.3 prepositions and no prepositions

6.4 adding tagquestions to sentences beginning with

'there is'

6.5 causative form of verbs

6.6 passive form of verbs in present perfect tense

6.7 word order of indirect questions

6.8 indirect questions beginning with 'if'

6.9 answering questions in short forms

6.10 answering questions with 'How long'

6.11 form of verbs in a clause after conjunction

'until'

6.12 let + person + infinitive without to

6.13 'never' in present perfect tense.

อภิปรายผล

1. ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า

1.1 คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนเท่ากับ 49.33 จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเท่ากับ 15.64 แสดงให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2517 มีความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนทั้งหมด หรืออยู่ในระดับค่อนข้างสูง ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น¹ ผลของการวิจัยครั้งนี้แตกต่างจากผลการวิจัยของ จันทรเพ็ญ อันตระกูล ซึ่งศึกษาความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนรัฐบาล ปีการศึกษา 2513 ผลปรากฏว่า ความสามารถของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ตามเกณฑ์ของ จันทรเพ็ญ อันตระกูล เอง

1.2 โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่นักเรียนตอบถูกต้องกว่าร้อยละ 50 คล้ายคลึงกับโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษที่ใคร่ผู้วิจัยแล้ว² สาเหตุเนื่องจากโครงสร้างไวยากรณ์ดังกล่าวมีลักษณะแตกต่างจากโครงสร้างไวยากรณ์ไทยทั้งสิ้น³

¹ คุุเกณฑ์การจ้กระค้บความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ จากบทที่ 3 ข้อ 8.

² จันทรเพ็ญ อันตระกูล, เรื่องเดิม, หน้า 2.

³ Pongsri Lekanatana and Others, A Contrastive Study of English and Thai (Bangkok: The English Language Center, 1970), 141 pp. (Mimeographed).

1.3 ส่วนความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชายและหญิง ซึ่งผู้วิจัยพบว่า ความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินั้น ตรงกับผลการวิจัยของจันทร์เพ็ญ ต้นตระกูล ซึ่งสรุปว่า ความแตกต่างระหว่างความสามารถเฉลี่ยในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง เท่ากับ 0.91 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างความสามารถเฉลี่ยของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง เท่ากับ 2.12 และอัตราส่วนวิกฤต z เท่ากับ 0.43 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้ยังมีงานเขียนจากต่างประเทศที่สนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้ซึ่งได้แก่ การศึกษาของ โอแอล เดวิส⁴ (O.L. Davis) และผู้ร่วมงานอื่น ๆ ในเรื่องความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในเกรด 10 ถึงเกรด 12 และเรียนไวยากรณ์แบบเก่า (Traditional Grammar) การศึกษากระทำโดยการทดสอบนักเรียน 210 คน ด้วยแบบทดสอบความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ ผลจากการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนทุกระดับชั้นมีความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์ไม่แตกต่างกัน และนักเรียนชายบางระดับมีความเข้าใจความสัมพันธ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์ไม่ต่างจากนักเรียนหญิง

2. ความสามารถในการแต่งความอังกฤษ

ผลจากการวิเคราะห์ความสามารถในการแต่งความอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทำให้ทราบว่า นักเรียนชายมีความสามารถในการแต่งความไม่ต่างกับนักเรียนหญิง แสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างระหว่างเพศไม่มีผลต่อความแตกต่างของความสามารถในการแต่งความ ผลการวิจัยครั้งนี้ คล้ายคลึงกับงานวิจัยของ โทมัส คาโรล⁵

⁴O.L. Davis and Others, "High School Students Awareness of Structural Relationships in English," The Journal of Educational Research, 58 (October, 1964), pp. 69 - 11.

⁵Thomas Carroll gee, "The Effect of Written Comment on Expository Composition," Dissertation Abstracts International, 31 (January, 1971), 31412-A.

(Thomas Carroll Gee) ซึ่งศึกษาเรื่องผลของการวิจารณ์การแต่งความที่มีต่อปริมาณ และคุณภาพของการแต่งความ รวมทั้งทัศนคติต่อการแต่งความของนักเรียนมัธยมจำนวน 150 คน ที่มีระดับการเขียนแตกต่างกัน การวิจารณ์แบ่งเป็น 3 แบบ ได้แก่ การชมเชย การติชม ขอบกพร่อง และการไม่ออกความเห็นใด ๆ ผลที่ได้จากงานวิจัยคือการวิจารณ์การแต่งความ มีผลต่อปริมาณการแต่งความของนักเรียนกลุ่มที่เรียนดี มากกว่านักเรียนในกลุ่มปานกลางและกลุ่มที่เรียนอ่อนแต่ไม่ทำให้ปริมาณและคุณภาพของการแต่งความและทัศนคติต่อการแต่งความของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการแต่งความอังกฤษ

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษและจากแบบทดสอบความสามารถในการแต่งความอังกฤษ ทำให้ทราบว่าความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษ กับความสามารถในการแต่งความอังกฤษ มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง (ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.83 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01) ผลการวิจัยคล้ายคลึงกับงานวิจัยก่อนหนึ่งของ นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ⁶ ซึ่งสรุปว่า ขอบกพร่องทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์มีความสัมพันธ์สูงสุดต่อการเขียนระดับประโยคข้อความสั้น ๆ และความเรียง โดยมีค่าสหสัมพันธ์ถึง .75

นอกจากนั้นยังตรงกับงานวิจัยของ แมคคาร์นีย์⁷ (McCartney) ที่ได้พบว่าความสามารถทางโครงสร้างไวยากรณ์เป็นพื้นฐานอันจะนำไปสู่ความสามารถในการเขียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ

1.1 การสอนไวยากรณ์ควรเริ่มจากโครงสร้างที่เป็นปัญหามากที่สุดไปจนถึงโครงสร้างที่เป็นปัญหาน้อยที่สุด

⁶ นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ, เรื่องเดิม.

⁷ McCartney, loc. cit.

1.2 ในการฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ควรเริ่มด้วยการฝึกปากเปล่าเป็น
ประโยค และควรฝึกซ้ำจนนักเรียนเกิดความเข้าใจ

1.3 ควรมีการฝึกให้ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ให้ถูกต้อง ก่อนที่จะให้นักเรียน
ลงมือแต่งความ

1.4 ก่อนการแต่งความ ครูควรให้แต่งความที่เป็นตัวอย่างแก่นักเรียน เพื่อให้
เรียนรู้ถึงการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การรู้จักลำดับความคิดและสิ่งสำคัญคือ
การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง

1.5 ตัวอย่างของแต่งความที่ครูเลือก ควรมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่อยู่ในขอบ
ข่ายความรู้ของนักเรียนแต่ละระดับ

2. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับการสอนแต่งความ

2.1 ในการสอนแต่งความควรเริ่มด้วยการควบคุม โดยวิธีต่าง ๆ ดังนี้

2.1.1 การลอกแบบ

2.1.2 การตั้งคำถาม

2.1.3 การเติมคำในช่องว่าง เพื่อให้ได้ความเรียงที่สมบูรณ์

2.1.4 การกำหนดคำให้แทนที่ในความเรียงที่ให้ไว้เป็นตัวอย่าง

การสอนแต่งความควบคุมนี้ ควรจะดำเนินการก่อนที่จะให้นักเรียนเขียน

แบบเสรี⁸

2.2 ควรให้นักเรียนฝึกการแต่งความให้มากที่สุดเท่าที่เวลาจะอำนวย นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ควรมีโอกาสแต่งความเดือนละ 1 เรื่อง เป็นอย่างน้อย

2.3 การเลือกหัวข้อในการแต่งความควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน
ของนักเรียน หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่นักเรียนรู้จักดี เพื่อจะได้ไม่เป็นอุปสรรคในการ
เลือกศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์มาใช้

2.4 ครูควรสนับสนุนให้นักเรียนตรวจแก้ไขแต่งความของตนเองก่อนจะส่งครู ทั้งนี้
เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการแก้ไขสิ่งที่เขียนแล้ว

⁸Spencer. loc. cit.

2.5 สำหรับการตรวจงานของครู ควรใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนข้อผิดพลาดในคำต่าง ๆ ของการแต่งความ เช่น sp หมายถึงการสะกดตัว (spelling) p หมายถึงเครื่องหมายต่าง ๆ (punctuation marks) w หมายถึง การเรียงลำดับคำ (word order) s หมายถึงโครงสร้าง (structures)

2.6 ควรใช้อุปกรณ์การสอนประกอบเมื่อเวลาสอนแต่งความแบบควบคุม อุปกรณ์ดังกล่าวได้แก่ รูปภาพ ภูษาต ภาพยนตร์ เครื่องบันทึกเสียง ฯลฯ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้แต่งแบบเรียน

3.1 ควรเพิ่มแบบฝึกหัด การฝึกกระสวนประโยคที่ใช้ในแต่งความแต่ละเรื่อง เพื่อช่วยฝึกทักษะการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ให้ถูกต้องก่อนที่นักเรียนจะนำโครงสร้างนั้น ๆ มาเขียนในแต่งความ

3.2 ควรจัดลำดับของแบบฝึกหัดแต่งความโดยเริ่มจากแบบฝึกหัดที่ควบคุมคำศัพท์ โครงสร้าง เนื้อเรื่อง ให้มากที่สุด ไปจนถึงแบบฝึกหัดที่ควบคุมน้อยที่สุด

3.3 ในการเลือกหัวข้อเรื่องสำหรับในแต่ละแบบฝึกหัด ควรเลือกเฉพาะหัวข้อเรื่องที่เป็นรูปธรรม (concrete) และเป็นเรื่องที่สมจริง (realistic)

4. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำวิจัยต่อไป

4.1 ควรมีการวิจัยในหัวข้อเดียวกันกับการวิจัยนี้ สำหรับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

(4.2) ควรมีการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์ ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการเขียนของนักเรียนในระดับต่าง ๆ

4.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบวิธีสอนแต่งความภาษาอังกฤษ โดยการฝึกกระสวนประโยคก่อนการเขียน กับวิธีสอนที่ไม่ฝึกกระสวนประโยคก่อนการเขียน

4.4 ควรมีการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ